

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עב.

עין משפט
נר מצוה

לח א מיי פכ"ה מהל'
טומאת מת הל"ז:
לפ ב מיי שס הלכה ח:
מ ג מיי פ"ז שס הל' טו
ע"ש צכ"מ:
מא ד מיי פ"ד שס הלכה
א:
מב ה ו מיי פ"ב מהל'
אבות הטומאה הלכה
ט:

שיטה מקובצת

ח שְׁמָא יוֹצִיא וְלֹד רַאשׁוּ
חֹק לְפִרוּזוֹר. "נ"ב ע'
תוֹס' בְּכוֹרוֹת דף כ"ב ע"א:
ב לְרִבְעִית דֵּם הַבָּאָה מִן
הַמֵּת. "נ"ב ע' תוֹס' מִנְחֹת
דף קד ע"א: **ג** מִטְמָאָה
וְיִטְהַר בְּלוּעָה מִטְמָאָה
וְאֵשׁ כְּצ"ל:

רבינו גרשום

והוא עובר וחייה רכשתי
שבעות מדור. ועובר במעי
בבמה ידי חיה במעי
הבמה שניה לזכרין
ועובר החייל וסופו לחיה
לדא מוהיז כולל דא
זו (אינה מדברית תורה)
ומדמה עובר לחיה
והיא שומרתה: שם צרי'א
לדא ראשו חוץ לפרווה
והיה כלוד: אי הכי
נמי. לא חיישנן
לדא ארמית מאי צרי'א
לדא א"כ שם אפי' אשה
נמי תהא בעמה. שריצא
מחגשה בעמה. ויחמא לי
לדא. כלומר מאי צרי'א
להיחא שמה שמה צרי'א
לדא ראשו חוץ לפרווה
והיה לי האם לחיה
ששויצא ראשו ליד האם
החיה שחיה עד תרמא
לשלה אחי' לחיה: להוציא
ועובר שמעי אשה. כלומר
לדאנו על פי שהיה:
לדאנו גולל דופק. גולל
לדאנו כסוי של בגי ארן של
דופק דפנות שטמאין
מכחל ליד דפנות עובר
שמעי אשה: ורבי עקיבא
לשמה דא חיה ארבי צרי'
לדא. ורבי עקיבא לא בעי
לדא להאי קרא: ששיו
לדא. כלומר ורביצית אמה
ואח"כ שחט את אמה
הבשר שטמא. כלומר דאן
מטהר מתיין:

והא עובר וחי'. דקטני מתני' הדיה טומאה שצדע והאשה טהורה:
ווקטמטי לה עובר לחי'. ש"מ דטעמא דאשה טהורה משום מגע
בית הסתרים הוא ולא משום בלוט: טבעע אין סופא ללא. בתמיה:
טומאה זו. דחיה: מאי אינה מדכרי טורה. ל"ל למימר כולי האי
לימא טומאה זו דכרי סופריה משום
גזירה דלמפרש לקמיה: לא סימא.
מתני' ר"ע היא דלמך עובר מת

והא עובר וחיה דכשתי טבעות דמו וקא
מטמא לה עובר לחיה אמר רבה שאני עובר
הואיל וסופו לצאת אמר רבא עובר סופו
לצאת טבעת אין סופו לצאת אלא אמר רבא
פומבריתאי ידעי מעמא דהא מילתא ומנו
רב יוסף דאמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל "טומאה זו אינה מדברי תורה אלא
מדברי סופרים מאי אינה מדברי תורה אלא
מדברי סופרים דלא תימא אליבא דר' עקיבא
דאמר ^אעובר במעי אשה טמא אלא אפי' לר'
ישמעאל דאמר עובר במעי אשה טהור גזרו
בה טומאה מדרבנן מאי מעמא ^באמר רב
הושעיא גזירה ^גשמא יוציא ולד ראשו חוץ
לפרדודור אי הכי אשה נמי אשה מרגשת
בעצמה ותימא לה לחיה טרידא מאי ר'
ישמעאל ומאי ר"ע דתניא וכל אשר יגע על
פני השדה להוציא עובר במעי אשה דברי ר'
ישמעאל ר"ע אומר לרבות גולל ודופק ור'
ישמעאל גולל ודופק הלכתא גמירי לה ור"ע
עובר במעי אשה טמא מדאורייתא מנא ליה
אמר ר' אושעיא אמר קרא ^דהנוגע במת בנפש
איזהו מת שבנפש של אדם הוי אומר זה עובר
שבמעי אשה ור' ישמעאל האי מיבעי ליה
^הלרביעית דם הבאה מן המת שמטמאה
שנאמר הנוגע במת בנפש האדם איזהו נפש
של אדם שמטמא הוי אומר זו רביעית דם
ור"ע למעמיה דאמר אף רביעית דם הבא
משני מתים מטמא באהל ^ודתניא ר"ע אומר
מנין לרביעית דם הבאה משני מתים
שמטמאה באהל שנא' ^זועל כל נפשות מת לא
יבא שתי נפשות ושיעור אחד: **מתני'** ^חהבמה
המקשה לילד והוציא עובר את ידו והתכה
ואח"כ שחט את אמו הבשר טהור ^טשחט את
אמו ואח"כ חתכה ^יהבשר מגע נבלה דברי
ר"מ וחכמים אומרים ימגע טרפה שחוטת

מה

עובר מת נבלה גמורה הוא האבר מאחר שלא טהרתו שחיטת
אמו: **מגע טרפה שחוטא**. שהשחיטה אע"פ שאינה מתרת
האבר באכילה מטהרתו מדי נבלה והוא כטרפה שחוטא שאינה
מטמאה מן התורה המפרש ואיל לאל מדרבנן במוקדשין:
מה

סמוך לנקב ולא היא כבר מעוכלת: וְהָרִי חיה ועובר רבשתי טב
 דאשה טהורה משום בית הסתרים וכן פ' בסמוך גבי לא תימא מה
 מטמא אלא ז"ל כדפרישנו דאשה טהורה משום טומאה בלועה היא
 בקונטרס משום הכרי הוא כילוד משמע דדוקא נקט ראשו וכן משמע
 כגון שהוציא ולד ראשו חוץ לפרחודור כדר' אשעיא כו' משמע דר'
 חוץ לפרחודור נמי נטמאה החיה שנגעה בו או הסיטה דתו לאו טומא
 כדדריש מעל פני השדה והסתא ינחא לה דלרין ר' ישמעאל למדרא
 מטמא בהוציא ידו עד שיהא כילוד ור' עקיבא נמי לא פליג אלא במע
 מתני' בפשיטות דטמאה החיה סופרים דגורין כילו כו' במע
 יאא למח כלל היכי מתוקמא מפשיטת

גולל ודופק. מפורש בפ"ק דמזובות (דף 7: ד"ע עד): **שתי נפ**
 כלאמר כנסהדרין בפ"ק (דף 7). וקשה דתרי קראי כרביעית דס
 את אמו הבשר שחור. לעובר שפנים אפי' מת חשיב כחי דהא קא
 שרפה שחושה. בשמיטה עושה ניפול פליגי כלאמר בגמ' וקודם ש
 הוה מהני שמיטה לרבען להפקיע העומאה לטהרות ולעיל דקמי
 הוציא עובר ידו לחוץ ונגע בו הרועה טמור אללא להודיען דתרי דר'
 ונגע בו דבטמאה טמא דלא עמיה שפנים הול'

מסורת הש"ס

(א) נדה מצ: ע"ש,
(ב) סנהדרין ד. מיר לח.
(ג) [נדף מט: נג:], (ג) [לעיל
(סח.], (ד) [לקמן עד: קכט:],
(ה) [ז"ל דהוה אמיא],
(ו) [היינו במגע אצל], (ז) גי'
ר"מ ונפשות,

תורה אור השלם

1. וְכָל אֲשֶׁר יֵגַע עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחֻלְלֵי חֶרֶב אוּ בְמָת אוּ בַעֲצָם אֲדָם אוּ בְקֶבֶר יִטְמָא שִׁשְׁתָּה יָמִים: במדבר יט טז
2. כָּל הַנֶּגַע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ אֲדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן הָאֹהֶל וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִדְּחָה לֹא וְרָק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמֵאֹתָּהּ בּוֹ: במדבר יט יג
3. וְעַל כָּל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יִבָּא לְאֵבָיו וְלִאֲמוֹ לֹא יִשְׁמָא: ויקרא יא יא

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] רש"י ד"ה הכשר מגע
נבלה וכו' אי נמי אס ילא.
מלת ילא נמחק. וי"ב מלא
כ"ל ודלא כ"ר חסדא לקמן
דף ע"ד ע"ב דרעבור
ממ לכו"ע שמיטה עשה
ויפול יעוש"ה ומפרש רש"י
בזה כרבה שם דפליגי נמי
באבר דעובר מת ודו"ק:
[ב] תוס' ד"ה (בנמוד
הקודם) כי קאמר וכו'
מחת אצנים שלל טעמא
וכו' כ"ל:

מוסד רש"י

[illegible]